

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K.R.

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 16 ust. 4 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że każda, chociażby krótkotrwała obecność obywatela Unii korzystającego z prawa stałego pobytu w przyjmującym państwie członkowskim jest wystarczająca do przerwania biegu okresu nieobecności przekraczającej dwa kolejne lata?
- 2) Jeżeli na powyższe pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca: jakie czynniki należy brać pod uwagę ustalając, czy obecność takiego obywatela Unii w przyjmującym państwie członkowskim przerywa bieg okresu przekraczającej dwa kolejne lata nieobecności w przyjmującym państwie członkowskim? Czy można przy tym przyznać znaczenie okoliczności, że dany obywatel Unii przeniósł ośrodek swoich interesów życiowych do innego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 158, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 25 października 2021 r. – K, L / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-646/21)

(2022/C 24/26)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: K, L

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy w sprawie kwalifikowania⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zachodnie normy, wartości i zachowania przejęte przez obywateli państw trzecich, w sytuacji gdy obywatele ci przebywali w państwie członkowskim przez znaczną część tej fazy życia, podczas której kształtowała się ich tożsamość, oraz uczestniczyli w pełni w życiu społecznym, powinny być uznawane za nieusuwalną wspólną przeszłość lub też rys na tyle istotny z punktu widzenia tożsamości, że nie należy nikogo zmuszać do wyrzeczenia się go?
- 2) W przypadku gdy na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy obywatele państw trzecich, którzy – niezależnie od motywów – przejęli tego rodzaju zachodnie normy i wartości na skutek faktycznego pobytu w państwie członkowskim w trakcie fazy życia, podczas której kształtowała się ich tożsamość, powinni być uznawani za „członków szczególnej grupy społecznej” w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy w sprawie kwalifikowania? Czy kwestię tego, czy w danej sytuacji jest mowa o „szczególnej grupie społecznej, która posiada odrębną tożsamość w danym państwie”, należy przy tym oceniać z perspektywy państwa członkowskiego, czy też przepis ten rozpatrywany w związku z art. 10 ust. 2 dyrektywy w sprawie kwalifikowania należy interpretować w ten sposób, że kwestią decydującą jest to, czy cudzoziemiec uprawdopodobni, że w państwie pochodzenia zostanie uznany za członka szczególnej grupy społecznej, a przynajmniej taka przynależność zostanie mu przypisana? Czy wymóg, zgodnie z którym westernizacja stanowi podstawę otrzymania statusu uchodźcy tylko wtedy, gdy wynika ona z motywów religijnych lub politycznych, jest zgodny z art. 10 dyrektywy w sprawie kwalifikowania rozpatrywanym w związku z zasadą non-refoulement oraz prawem do azylu?

- 3) Czy praktyka krajowa, zgodnie z którą organ wydający decyzję, dokonując oceny wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, dokonuje wyważenia dobra dziecka bez wcześniejszego ustalenia (bądź zlecenia takiego ustalenia) (w każdym postępowaniu), na czym konkretnie to dobro polega, jest zgodne z prawem Unii, a w szczególności z art. 24 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej: „kartą praw podstawowych”) w związku z art. 51 ust. 1 tej karty? Czy odpowiedź na powyższe pytanie będzie inna, jeżeli państwo członkowskie będzie musiało rozpatrzyć wniosek o pozwolenie na pobyt na zasadach ogólnych, a dobro dziecka będzie musiało zostać uwzględnione w ramach decyzji w przedmiocie takiego wniosku?
- 4) W jaki sposób i na którym etapie rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej należy w świetle art. 24 ust. 2 karty uwzględnić i dokonać wyważenia dobra dziecka, w szczególności krzywdy, jakiej doznał małoletni na skutek długotrwałego faktycznego pobytu w państwie członkowskim? Czy ma przy tym znaczenie to, czy ten faktyczny pobyt był legalny? Czy w ramach dokonywanego w trakcie rozpatrywania wniosku, o którym mowa powyżej, wyważenia dobra dziecka znaczenie ma to, czy państwo członkowskie wydało decyzję w przedmiocie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w terminie przewidzianym na wydanie takiej decyzji zgodnie z prawem Unii, czy zastosowano się do wcześniej nałożonego zobowiązania do powrotu i czy państwo członkowskie po wydaniu wcześniej decyzji nakazującej powrót nie wykonało jednak tej decyzji, na skutek czego faktyczny pobyt małoletniego w tym państwie członkowskim mógł trwać nadal?
- 5) Czy praktyka krajowa, zgodnie z którą dokonuje się rozróżnienia pomiędzy pierwszym oraz kolejnym wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, w tym sensie, że w przypadku kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej nie bada się, czy zachodzą ogólne podstawy umożliwiające uzyskanie prawa pobytu, jest – w świetle art. 7 karty w związku z art. 24 ust. 2 karty – zgodna z prawem Unii?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona), Dz.U. 2011, L 337, p. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal correctionnel de Villefranche-sur-Saône (Francja) w dniu 29 października 2021 r. – Procureur de la République/K.B., F.S.

(Sprawa C-660/21)

(2022/C 24/27)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal correctionnel de Villefranche-sur-Saône

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżyciel: Procureur de la République

Oskarżeni: K.B., F.S.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 3 (Prawo do informacji o prawach) i art. 4 (Pouczenie o prawach w przypadku zatrzymania) dyrektywy Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2012 r. (¹), art. 7 (Prawo do nieskładania wyjaśnień) dyrektywy Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2016 r. (²), w związku z art. 48 (Domniemanie niewinności i prawo do obrony) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie nałożonemu na sąd krajowy zakazowi wzięcia pod uwagę z urzędu naruszenia prawa do obrony gwarantowanego przez powołane dyrektywy, a w szczególności nałożonemu na ten sąd zakazowi wzięcia pod uwagę z urzędu, w celu stwierdzenia nieważności postępowania, braku poinformowania o prawie do zachowania milczenia podczas zatrzymania lub zbyt późnego pouczenia o prawie do zachowania milczenia?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. 2012, L 142, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemanie niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1).